

ת"פ 49274/03/12 - מדינת ישראל נגד חליל מעווד

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 49274-03-12 מדינת ישראל נ' מעווד
בפני כב' השופט עמית פרייז
בעניין: מדינת ישראל (ע"י עו"ד ליאת שפיר)

המאשימה

נגד

חליל מעווד (ע"י עו"ד יוסי זילברברג)

הנאשם

הכרעת דין

פתח דבר

בית מרקחת בעיר רעננה נפרץ בשעת לילה מאוחרת. סיירי בטחון של העירייה מוזעקים למקום. לאחר זמן מה נמצא הנאשם במרחק קצר (אך לא בסמוך) מבית המרקחת, כאשר באותה עת אין כמעט אנשים באזור. הנאשם הינו תושב ירושלים, הרחוקה מרעננה.

אלה עיקרי העובדות שאינן במחלוקת בין הצדדים.

התביעה ביקשה להוכיח באמצעות עדיה עובדות נוספות אשר יש בהן בכדי לקשור את הנאשם לאירוע הפריצה ולעבירות הכרוכות בו. ההגנה מצידה פעלה לקעקע עדויות אלה בכדי שלא ניתן יהיה לקבוע דבר התקיימותן של עובדות אלה. מעבר לכך, הצביעה ההגנה על שורה של פעולות חקירה פוטנציאליות, אשר העדר ביצוען מהווה מחדלי חקירה.

לצד כל אלה, העלה הנאשם הסבר תמים להימצאותו במקום מרוחק מביתו וקרוב למקום הפריצה. הסבר זה בא בעדותו לבדה.

לצד שאלת אחריותו של הנאשם לעבירות אף עלו שאלות של אומדן הנזקים שנגרמו בבית המרקחת, והקשר בין נזקים מסויימים לבין אירוע הפריצה.

אלה עיקרי הדברים נשוא הכרעת דין זו, ועתה לפירוטם.

גדר המחלוקת

כתב האישום, בו כפר הנאשם, מייחס לו עבירות של קשירת קשר לפשע לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, התפרצות לבניין שאינו מקום מגורים בצוותא לפי סעיף 407(ב) + 29 לחוק העונשין, היזק בזדון בצוותא לפי סעיף 452 + 29 לחוק העונשין, והחזקת מכשירי פריצה בצוותא לפי סעיף 409 + 29 לחוק העונשין.

על פי הנטען, בסמוך ליום 18.03.12 קשר הנאשם קשר עם שניים אחרים (שזהותם אינה ידועה למאשימה) להתפרץ לבית המרקחת שבמרפאת שירותי בריאות כללית ברחוב הנוטרים 7 ברעננה בכוונה לבצעה גניבה או פשע במקום. לצורך כך, אלה הצטיידו במגזרי מתכת גדולים עם ידיות צבועות תכלת, פטיש 5 ק"ג, לום שחור שאורכו 62.4 ס"מ, כפפות וכובעי גרב המשמשים כמסכות. ביום 18.03.12 בשעה 23:21 או בסמוך לכך אלה התפרצו אל המקום, כשטיפסו אל גגו, ירדו דרך סולם אל "פטי" המצוי במרכזו, הזיקו למנעול דלת הכניסה הסמוכה לבית המרקחת במקום, שברו קיר ומבעד לפתח שנוצר בו נכנסו למתחם בית המרקחת.

נטען כי מעשים אלה הביאו לנתק בזרם החשמל אשר הביא לאובדן תרופות בשווי כספי של 52,375.36 ₪ ולנזקים במבנה ובמערכת האזעקה של המקום בשווי 9,898 ₪. כן נטען כי עם הפעלתה של מערכת האזעקה של המקום החלו הנאשם והאחרים לברוח מהמקום, כאשר הנאשם נתפס על ידי סייר הביטחון שגיא כחלון והשוטרת שיר טיירי.

על אף כפירתו הכללית של הנאשם בכתב האישום, הרי שבמהלך המשפט התברר כי ההגנה אינה חולקת על האופן שבו מתוארת הפריצה למקום, וכן בהימצאות כפפות וכובע גרב מתחת לרכב באזור מקום מעצרו של הנאשם. ההגנה התמקדה בשאלת הקשר של הנאשם לאירוע, ובמידה פחותה יותר באומדן הנזקים ובקשר הסיבתי בינם לבין האירוע.

ראיות התביעה לקשירת הנאשם לאירוע

בפרשת התביעה העידו מספר שוטרים וסיירי בטחון אשר היו מעורבים במרדף אחרי שני חשודים שנמלטו מהמרפאה בה נמצא בית המרקחת, לאחר שכבר נשמעה האזעקה, ובהמשך היו מעורבים במעצרו של הנאשם. התביעה מתבססת על מכלול עדויות אלה בכדי להסיק כי הנאשם היה אחד מהחשודים שנמלטו.

המרדף אחר שני החשודים החל להתבצע על ידי הסייר גלעד טבצניק, אשר הבחין לראשונה בחשודים, ולדבריו אגב כך צעק לחבריו, כאשר הסייר אורי בן סניור הצטרף אליו למרדף.

לדברי העד טבצניק, החשוד שהיה שני בבריחה, וגבו אליו, היה **גדול, קרח** הלובש ז'קט או מעיל פליז שחור או כהה (המקום היה חשוך), ומתחתיו משוך קפוצ'ון **לבן**. עם זאת, באמרתו במשטרה נ/1 תיאר את שני החשודים כלבושים שחור, כאשר לאחד מהם היה משהו **זוהר** באיזור העורף, שנראה כמו כובע קפוצ'ון, כאשר חשוד זה לא תואר על ידו (בהזכירו את המרדף) **כגדול וכקרח**. מרדף זה ארך מספר שניות עד שאלה יצאו משדה הראיה שלו כשקפצו מעל גדר.

לאחר כחצי דקה, בעקבות דיווח מהסייר שגיא כחלון, העד הגיע למקום אחר בו ראה את הנאשם כשהוא אזוק לצד השוטרת שיר טיירי ואותו סייר. הוא זיהה אותו כאחד החשודים, בעל הקפוצ'ון, כאשר במשטרה הוא מתאר אותו (בהזכירו שלב זה) כ**קרח**, לבוש שחור עם כובע **לבן**.

עדותיו של העד נתנה קרוב לשנתיים לאחר האירוע, ומשכך דבריו באמרתו המשטרית שניתנה בסמוך לאירוע משקפים יותר את זכרונו. אדרבא כאשר דובר במרדף של מספר שניות, בלילה חשוך, כשהוא מבחין רק בגבו של הנרדף; משמע, מלכתחילה לא דובר באירוע שפרטיו נחרתים היטב בזיכרון. מדבריו במשטרה ברור כי פרטי גופו של הנאשם- קרחת ומבנה גוף גדול- לא נכללו בתיאור המרדף. באשר ללבוש, בעוד בתיאור המרדף מדובר על כובע קפוצ'ון זוהר, בתיאורו את הנאשם העצור מדובר על כובע קפוצ'ון, אך לבן. העד ניסה ליישב הסתירה בעדותו, כך שטען שהלבן בהק בחושך, אך אם כך היה מצופה היה שיאמר מלכתחילה לבן בוהק או לבן זוהר.

במצב דברים זה, וכאשר מאפייני המרדף לעיל עשויים אף להעיב על יכולתו של העד לקלוט מלכתחילה את הנתונים המדויקים, בהחלט ישנה אפשרות סבירה שכאשר העד ראה את הנאשם כשהוא כבר עצור, הרי שבזכרונו נוצר ערבוב בין פרטי הנאשם שנחזה נגד עיניו לבין פרטי החשוד אחריו רדף. אדרבא, כאשר הנאשם היה אזוק מה שאינטואיטיבית עשוי לעורר מחשבה שהוא קשור לאירוע הפריצה.

יתר על כן. הסייר בן סניור העיד כי הוא עצמו לא ראה את החשודים במרדף, אלא שמע אחד מהם עובר את הגדר ורוקע בקרקע של הגן הסמוך. עם זאת, לדבריו, העד טבצניק אמר בתחילת המרדף שהחשודים היו עם כובעים לראשיהם. ברור כי עובדה זו סותרת את טענת העד טבצניק בעדותו כי זיהה אחד מהם כקרח, ואף עשויה להסביר מדוע עניין זה לא נכלל בתיאור שמסר עד זה במשטרה לגבי החשוד שאחריו רדף.

נוכח כל האמור, לא ניתן לסמוך על דבריו של העד טבצניק לפיהם מי שאחריו רדף הוא הנאשם, כאשר עד זה הינו היחיד שנתן פרטים מזהים לגבי החשודים אחריהם התקיים המרדף.

הראשון מבין הסיירים והשוטרים שפגש את מי שאין ספק שהוא הנאשם, היה הסייר שגיא כחלון. ודוק, אין עסקין בתיאור העד קטע מרדף בגן הילדים שבסמוך למרפאה בה היה בית המרקחת, ובגן הציבורי שאחריו. שכן, אף תיאור זה כולל אי אחידות לגבי פרטי הלבוש של החשוד שאחריו רדף, אי אזכור בחקירה את היותו קרח כאשר בעדות הדבר כבר הוזכר, ניתוק קשר בשלב מסוים עם החשוד. משכך, ומשמדובר במרדף קצר, במקום חשוך, כשהחשוד בגבו לעד, לא ניתן לסמוך על זכרונו של העד כחלון לגבי תיאור זה, ולא ניתן לקשרו למרדף של העד טבצניק, ובוודאי שלא למפגש של העד כחלון עם מי שבוודאות הוא הנאשם.

באשר לאותו מפגש ודאי, הרי שלדברי העד כחלון, כשביצע סריקות ברחוב שבסמוך לגן הציבורי האמור, הוא מצא את הנאשם שוכב עם ראשו למטה בתוך שבין רכב חונה לבין המדרכה. הנאשם נראה לו כבר בשלב זה שהוא מזיע. העד אמר לו לא לזוז, אך הנאשם ניסה לקום, או אז העד אחז בו, והתפתח מאבק בין השניים, במהלכו נעו עד לחצר בניין שבמרחק כשבעה-עשרה מטרים מהמקום בו התגלה על ידי העד. המאבק הסתיים בסיוע שוטרים וסיירים נוספים שהגיעו

למקום.

מהעדויות שנשמעו התברר כי אותם נוספים הינם השוטרת שיר טיירי, והסיירים עומרי הרצנו ועומרי קפיטולניק. אלה תיארו את המאבק כל אחד מנקודת מבטו, כאשר ברור מהתיאורים שרק השוטרת שיר טיירי היתה עדה לשלב של תחילת המאבק, שכן רק היא מתארת את הסייר כחלון והנאשם מתרוממים ליד רכב שברולט כסוף, כאשר הסייר היה על המדרכה והנאשם נמשך על ידו ממרווח בין המדרכה לרכב, אל המדרכה.

לכל המעורבים הנוספים הללו במעצרו של הנאשם הוא נראה מזיע ונסער, אולם הדבר היה תוך כדי, או אף לאחר, המאבק האמור, ועל כן המאבק עשוי להסביר זאת. הדברים לעניין זה אמורים אף ביחס לשוטרת טיירי שכן זו לא ציינה ברחל בתך הקטנה שזה היה מצב הנאשם כשראתה אותו לראשונה. אדרבא, שהבחינה בו לראשונה מהניידת, משמע ממרחק, כך שלא יכלה לומר שבשלב זה כבר נראה לה מזיע ונסער.

עם זאת ברור כי הסייר כחלון ראה את הנאשם כשהוא מזיע עוד טרם המאבק. הנאשם, כמו גם השוטרת טיירי, מסרו כי מזג האוויר היה קר, ומשכך הזעה יכולה להתיישב רק עם פעילות גופנית, דבר העולה בקנה אחד עם כך שמי שנראה שהינם הפורצים נמלטו מבית המרקחת מספר דקות קודם לכן. אדרבא, שגרסת הנאשם לא כוללת טענה כי ביצע פעילות גופנית מלבד הליכה שגרתית. עדותו של הסייר כחלון הינה בגדר עדות יחידה, אך כזו שניתן לקבוע על בסיסה ממצאים.

באשר להסתתרות הנאשם, כאן כבר מדובר לא רק בעדות אחת אלא בשתיים. ברור כי הסתתרות כזו אף היא עולה בקנה אחד עם הבריחה של מי שנראה שהינם הפורצים. אדרבא כאשר הנאשם לא טען שהסתתר או התכופף מסיבות אחרות.

יוצא איפה שבאופן שבו הנאשם נצפה לראשונה על ידי עדי התביעה, הן בהיבט ההזעה והן בהיבט ההסתתרות, ובוודאי בשילוב שניהם, יש בכדי להוות קשר ברור לפורצים לבית המרקחת. אדרבא, כאשר הנאשם לא ניפק כל הסבר תמים למצבו זה, אלא בחר להכחיש זאת בעדותו, שעוד תפורט.

קשר זה מתהדק עוד יותר נוכח מציאת החפצים מתחת לרכב שלידו היה הנאשם בתחילת אותו מאבק.

מטבע הדברים רק העדים כחלון וטיירי שראו את הנאשם בתחילת המאבק, יכולים להצביע על כך שמדובר באותו רכב. בד בבד מעדויות הסיירים בן סניור וקפיטולניק עולה שגם הם חזו במציאת החפצים. כל העדים מדברים על כך שדובר בכובע גרב (מסיכת סקי), כפפות וטלפון נייד.

הסניגור הצביע על הבדלים בתיאור חלק מהעדים את המיקום המדוייק מתחת לרכב. הבדלים אלה עשויים לנבוע מפערי הזמנים בין העדויות לאירוע, ואין להם משמעות שכן התיאור של המציאה מתחת לרכב הינו אחיד, ואף עולה

בקנה אחד עם כך שאיש מהעדים לא הבחין בחפצים טרם החיפוש מתחת לרכב, כך שלא היו גלויים לעין בסביבת הרכב. ודוק, אף ההגנה אינה חולקת על כך שהחפצים נתפסו בסמיכות כזו או אחרת לרכב מסויים.

מבין אותם חפצים שנמצאו מתחת לרכב, נבדקו מסכת הסקי והכפפות בבדיקת דנ"א, בהשוואה לדנ"א של הנאשם. על פי תוצאות הבדיקה שצוינו בת/13, במסכת הסקי נמצאו מספר פרטי דנ"א, כאשר הבולט שבהם תאם לדנ"א של הנאשם. לגבי הכפפות, ממצאי הדנ"א היו כאלה שלא ניתן לשלול האפשרות שכללו דנ"א של הנאשם.

לטענת הסניגור לא ניתן לשלול עירוב מקרי של דנ"א של הנאשם עם זה שהיה במקור על גבי הכפפות והמסכה, וזאת נוכח אחיזתו של הנאשם על ידי הסייר כחלון בסמוך לרכב שמתחתיו נמצאו הממצאים. בהעדר עדות מומחה האם הדבר אפשרי, לא ניתן לשלול זאת. אדרבא, כאשר הנאשם הזיע, כך שייתכן שאגלי זעה ממנו ניתזו אל עבר הפריטים שנמצאו.

עם זאת, עדיין הכפפות ומסכת הסקי הינם בבחינת אמצעים שמתאימים לשמש פורצים שמבקשים להקשות על זהותם. אדרבא, כאשר בדיסק ממצלמות האבטחה של המרפאה ת/21 ובתצלומים שהופקו ממנו ת/20 ניתן להבחין בשלושת הפורצים הולכים זה אחר זה בתוך המבנה, כאשר לפחות חלק מהם נראים עם מסכות סקי וכפפות. אמנם בבירור הדבר ניכר דווקא בפורץ עם הביגוד הבהיר, שבוודאי אינו זה שהנאשם לבש; אולם אם פורץ אחד עטה כפפות ומסכה, סביר שגם האחרים, מה עוד שבמאמץ מה ניתן להבחין בכפפות ומסכה לפחות אצל פורץ נוסף, לבוש ביגוד כהה, ההולך מאחורי זה עם הביגוד הבהיר.

הימצאותם של אמצעים אלה דווקא בסמוך למקום בו הסתתר הנאשם, ועוד באופן שלא נראה לעין אלא על דרך חיפוש מתחת לרכב, מתיישבים באופן ברור עם המסקנה שאלה היו ברשותו והוסתרו על ידו, ומשכך, יש בהם בכדי להדק עוד יותר את הקשר שלו לפריצה, כאחד המשתתפים בה.

ההסבר החליפי כאילו מדובר בפריטים שנפלו מהרכב הינו ספקולנטי בעליל. ראשית, אם היו נופלים למי שפתח את תא המטען של הרכב, ניתן היה לראותם אף מבלי לחפש מתחת לרכב, שכן מדובר בחפצים רכים אשר לא נוטים להתגלגל או לנוע בדרך אחרת ממקום נפילתם, כאשר מסלול נפילתם לא יכול להיות אלכסוני או מעוקל פנימה מתחת לרכב. שנית, הסיכוי שבדרך מקרה, מכל האמצעים שבעולם, דווקא כאלה המתאימים לפריצה בכלל, ולזו בפרט, ייפלו לפני הפריצה דווקא בסמוך למקום בו שהה הנאשם בסמוך לאחר הפריצה, הינו זניח.

באשר לטלפון שנמצא ליד הכפפות ומסכת הסקי. נוכח הימצאותם כמקשה אחת, הכל מתחת לרכב באופן שלא נראה ללא חיפוש, ברור שגם הוא שייך לנאשם. אמנם מכשיר זה הינו חפץ קשיח שעשוי להתגלגל, וכן אינו קשור באופן ישיר לזירת העבירה; אולם הסיכוי שהטלפון ייפול מאדם אחר ויתגלגל בדיוק למקום שבו היו האמצעים האחרים שקושרו לנאשם, הינו בטל בששים. אדרבא, כאשר מדובר במכשיר בעל ערך, ועל כן אם נופל מרשות אדם אחר, זה היה פועל לאתרו, וכפי שהשוטרים איתרו אותו, אף בכוחו היה לאתרו.

לסיכום חלק זה, עלה בידי התביעה להוכיח עובדות אשר קושרות את הנאשם בקשר אמיץ לפריצה בה עסקינו, כאחד

המשתתפים בה- ההסתתרות שלו בין המדרכה לרכב, היותו מזיע באופן המעיד על פעילות גופנית בשים לב לכך שהפורצים רצו מזירת ההתפרצות, ומציאת חפצים מוסתרים מתחת לאותו רכב אשר הינם ברובם אמצעים מסוג המשמש פורצים, הן בכלל והן באירוע זה בפרט.

הנאשם לא הציע בעדותו הסבר חליפי לממצאים פרטניים אלה, אלא שפעל לקעקע את מהימנותם. זאת על דרך הצבעה על מחדלי חקירה, וכן על דרך הצבת עדות נגדית מטעמו, אשר כוללת אף הסברים חליפיים לעצם נוכחותו במקום בו נעצר. נדון באלה כסדרם.

מחדלי חקירה נטענים

אין חולק כי למרות שניתן צו בית משפט מיום 21.3.12 ביחס לשני הטלפונים שנתפסו, לא מומש הצו באופן של בדיקת פרטי התקשרויות שנעשו ממכשירים אלה או אליהם בסמוך לזמן אירוע הפריצה. עם זאת לא מדובר במחדל חקירה אשר יוצר עמימות ראייתית לגבי מעורבות הנאשם באירוע הפריצה. שכן, שני מכשירי הטלפון קשורים לנאשם- האחד נתפס ממנו ישירות והשני בדרך המסקנה הסבירה היחידה כפי שפורט לעיל. לפיכך, אי הבדיקה מנעה לכל היותר חשיפת מעורבים נוספים מלבד הנאשם, ולא מעורבים אחרים במקומו.

הטענה למעשה אקטיבי של שיבוש ראיות מצד השוטרת טיירי, בכך שכביכול מחקה את פרטי השיחות הנכנסות ויוצאות ממכשיר הטלפון שנתפס ישירות מהנאשם אף היא הינה ספקולנטית, בלשון המעטה, ויש לדחותה מכל וכל.

העובדה שהשוטרת טיירי נחשפה לתמונות ילדיו של הנאשם במכשיר אגב תפיסתו אין פירושה שבאה למחוק את נתוניו. זיהוי שיחה בטלפון באמצעות כיתוב בערבית על ידי הסייר בן סניור היה ביחס לטלפון השני, שנתפס מתחת לרכב, ועל כן אין בכך בכדי להצביע על הימצאות הנתונים בטלפון הראשון טרם תפיסתו על ידי השוטרת. בנוסף, אף אם נניח בצד שיקולים ערכיים, בסיסיים לגבי כל לובש מדים, הרי כמי שפעלה בתיק **לגילוי** ראיות, אין לה כל סיבה **לפגום** בראיות.

משכך, המדובר בטענה לא הגיונית, כאשר מנגד להעדר פירוט השיחות יש הסבר אחר, דווקא הגיוני, שהינו מחיקה יזומה מצד הנאשם, מסיבותיו הוא (בין כשרות ובין לא כשרות). ברור כי מחיקה באופן שכזה לא יכולה ליצור עמימות ראייתית שתפעל לטובת הנאשם. על כל זאת יש להוסיף את כבר שנאמר בעניין אי מימוש צו נתוני התקשורת, באופן שהיזקקות לפרטי השיחות לא היה מועיל לנאשם.

אין חולק אף כי בגדיו של הנאשם לא נשלחו לבדיקת מז"פ, אולם אף בכך לא נוצרת עמימות ראייתית לגבי מעורבותו באירוע. שכן, השוואת בגדיו לבגדים שנראו במצלמת האבטחה בבדיקת המעבדה לא היתה מועילה לנאשם. זאת מכיוון שמלבד הביגוד הלבן של אחד משלושת הפורצים שבוודאות לא תואם לשל הנאשם, לא נראה בתצלומים בשחור לבן ביגוד ברור וייחודי של שני האחרים, מלבד מאפיינים כלליים שדווקא עשויים להתיישב עם בגדי הנאשם מבחינת אורך וגוון כללי.

בדיקת מעבדה לגבי שרידי חומרים משבירת קיר אף היא לא היתה מועילה. שכן, גם אם היתה מגלה שאין שרידים כאלה, לא היה בכך בכדי להוות ראיה להעדר מעורבות הנאשם באירוע. שהרי הקיר נשבר אולם לא ידוע אם הפורצים חדרו למקום עם שוך האבק ותוך התחככות בו, או שמא חדרו דרכו ללא כל מגע עימו ועם האבק. אדרבא, שמדובר בכמה פורצים וייתכן שחלק התחככו או ספגו האבק וחלק, מן הסתם האחרון או האחרונים, לא.

אף העדר פעולות לאיתור מחזיק הרכב שמתחתיו נמצא מה שנמצא אינו יוצר עמימות ראייתית. כפי שצויין, התרחיש של נפילת החפצים מידי מחזיק הרכב הינו ספקולנטי ונעדר סיכוי סביר. משכך, שיחה עם המחזיק לאחר איתורו לא היתה מלמדת על שיוך החפצים אליו.

נוכח כל האמור, לא התרשמתי שבחקירה נפלו מחדלים אשר יצרו עמימות ראייתית באופן המכרסם, או לפחות יוצר ספק, בממצאים הקושרים את הנאשם לאירוע. קל וחומר, שכפי שנראה להלן, שכנגד ראיות התביעה לא עומדת גרסה מהימנה של הנאשם, כאשר אי מהימנות גרסתו מחזק עוד יותר את הממצאים הקושרים אותו לאירוע.

עדות הנאשם ומשמעותה

לדבריו של הנאשם בעדותו, מלכתחילה הגיע לאזור כדי לעבוד בביתו של אדם בשם בני, עמו הנאשם שוחח טלפונית, לאחר שקיבל את הטלפון ממתווך. לדבריו, הנאשם הגיע במונית מירושלים למקום, כאשר בני סיכם עימו שישלם לו על המונית (סך של 350 ₪). בשעה 10:00 הוא פגש במקום בבני, שהסכים שהנאשם יישאר בבית כל זמן ביצוע העבודה, כשלושה ימים, כיוון שבני לא גר שם, כאשר בשעה 12:00 בני עזב המקום והנאשם נותר לעבוד שם.

אף אם נקבל את טענת ההגנה (שאינה משוללת מן היסוד) לפיה בענף השיפוצים אפשרי שמזמין העבודה יאפשר למבצע העבודה להישאר ללא השגחה בבית בו מתבצעת העבודה, ללא היכרות מוקדמת ביניהם, ולשם כך יצייד אותו במפתח הבית, עדיין מתעוררים קשיים רבים בגרסת הנאשם לגבי עבודתו.

כך, הנאשם ציין כי הגיע למקום ללא ציוד לשהיית לילה, כיוון שאז עוד לא ידע שהעבודה תיארך יותר מיום אחד, אלא בא כדי לתת הצעת מחיר. אולם אין זה הגיוני כי לצורך הצעת מחיר בלבד אותו בני היה מסכים לשלם עבור המונית של הנאשם מאות שקלים.

תמוה אף כיצד בזמן הרב שחלף מאז מועד מעצרו ועד עדותו במשפט, למעלה משנתיים ימים, הנאשם לא הצליח לאתר את בני בכדי להביאו לעדות שתתמוך בגרסת הנאשם. מילא החלטתו של הנאשם בזמנו להסתפק בפרטי זיהוי של שמו הפרטי ומספר הטלפון. מילא הטענה שמספר הטלפון היה רשום על גבי מכשיר הטלפון הסלולרי של הנאשם אך זכרונותיו של אלה נמחקו לכל המאוחר בעת המעצר. עדיין, את המקום בו עבד הנאשם שעות כה רבות הוא הכיר, שכן אף בעדותו מסר כי הוא יכול להראות את הבית. הגעה לבית, באותם שנתיים, ולו מאז שהיה מיוצג בידי עורך דין, היתה מביאה לאיתור אותו בני, בין באמצעות עריכת בירור עם מי שגר במקום, בין בבדיקת הזכויות בנכס במרשם המקרקעין.

נוסף על כך, נוכח החשיבות של בני לתמיכה בטענות הנאשם, מצופה היה כי כשהנאשם פגש לראשונה במשטרה, באמצעות מעצרו על ידי השוטרת טיירי, היה מציין כי בא לעבוד אצל אותו בני, במקום סמוך. אין כל זכר לאמירה שכזו מצד הנאשם בפני השוטרת טיירי, שאף הקפידה לתעד שהנאשם דווקא אמר לה שבא במונית מירושלים, וכן ציינה שם מסויים, אך זאת של אדם אחר (מחמוד) בהקשר אחר (הגעה למקום ביחד כדי "להסתלבט"). הנאשם מצידו, כשהוא מתאר את השיחה עם השוטרת, מציין שאמר לה שהוא עובד במקום, אך מבלי שהוא מציין שאמר לה את שם המעביד כאמור.

תמיהה נוספת הינה כיצד הנאשם מעיד על עצמו שאף למעלה משנתיים לאחר מעצרו הוא יודע לאתר את הבית, אך בהובלה והצבעה שנערכה לו בסמוך לאחר מעצרו הוא לא הצליח לעשות כן. אף אם נשהה לטענתו כי הדבר היה בתנאים שבהם לא היה מסוגל לראות את כל הסביבה שבה נסע הרכב בו היה, וכך לאתר הדרך אל הבית, הרי שמצופה היה לראות בדו"ח ת/8 אמירה של הנאשם ברוח זו, אך לא כך הם פני הדברים. מעבר לכך, הנאשם טען שביקש לרדת מהרכב כדי להגיע רגלית לאותו בית, אך סורב, אך גם עניין זה נפקד מהדו"ח. הנאשם מסביר חוסרים אלה בכך שהשוטר ירון טולדנו לא רשם כל דבר, אך הדבר לא עולה בקנה אחד עם כך שמהדו"ח עולה שהנאשם הוא זה שמציין לאן יש לנוע. יתר על כן, כשהשוטר טולדנו העיד, הוא לא עומת כלל עם רבב של טענה שהשמיט דברים של הנאשם מהדו"ח.

מעבר לאמור, הרי שגרסתו של הנאשם לפיה עבד באותו בית נסתרת בממצאים חיצוניים. שכן, על פי הזכ"ד ת/11 שערך השוטר בני נחמן בגדי הנאשם היו נקיים, והרי עבודה מהסוג בה עבד הנאשם, תיקוני ריצוף, אמורה היתה להותיר בו סימני לכלוך, בוודאי כאשר נעשתה במשך שעות רבות.

לדבריו של הנאשם, יצא מהבית בו עבד אל הרחוב, כיוון שלא אכל כל היום, וחיפש מקום בו יקנה מזון. אך גם בעניין זה גרסתו אינה הגיונית, כפי שיובהר להלן.

תמוה מאד כיצד משעות הבוקר, עוד טרם הגעתו לרעננה בשעה 10:00, ועד שעות הלילה המאוחרות, בערך חצות הלילה, הנאשם לא אכל דבר. בהעדר מניעים של אמונה, צום כזה אינו הגיוני, לא לכל אדם, ובוודאי לא לאדם העוסק רוב רובן של אותן שעות בעבודה פיזית קשה, כפי שהעיד על עצמו הנאשם. מעבר לכך, תמוה מאד כיצד דווקא בשעה כה מאוחרת ציפה הנאשם למצוא מקום שבו יקנה מזון. אדרבא, כאשר הנאשם לא הכיר כלל את האזור, ולא היה מצויד בכלי רכב.

יתר על כן, לדברי הנאשם סיים עבודתו בין השעות 19:00-20:00, כך שבאותה עת לא היתה כל מניעה אף מבחינת עבודתו, שיצא לקנות מזון. והנה למרות שמדובר בשעה הגיונית יותר, בוודאי לעומת חצות הלילה, מבחינת פתיחת עסקים שעוסקים במכירת מוצרי מזון, הנאשם לא עושה כן אלא ממתין כארבע עד חמש שעות עד לאותה שעה בלתי סבירה. טענת הנאשם כי התקלח ולאחר מכן נח בפער זמנים זה בבית בו עבד מעמיקה את הקשיים בגרסתו. אכן טבעי שאדם יבקש להתקלח ולאחר מכן לנוח, אף למספר שעות, אחרי יום עבודה מפרך. אולם כאשר מדובר באדם שלא אכל כל אותו יום עבודה מפרך, אף עוד טרם תחילת העבודה, טבעי יותר שיקדים סעודה למנוחה מאשר להיפך.

מסתבר כי גרסתו של הנאשם לגבי מעשיו באותן שעות שקדמו להימצאותו ברחוב, לא רק שאינה הגיונית, אלא שגם הינה גרסה כבושה. כשנשאל על כך במשטרה, שמר על זכות השתיקה. טענתו בעדותו בהקשר זה כי לא כל דבריו נרשמו על ידי השוטרים אינה מסבירה זאת, שכן לשוטר הגובה אמרה יש אינטרס מובנה לקבל גרסה של הנחקר ולא לרשום שהוא שומר על זכות השתיקה. מעבר לכך, הנאשם אישר בעדותו כי שמר על זכות השתיקה בחקירתו, אך לא זכר באיזו חלק ממנה. משכך, ברור כי אם החוקר היה נתקל דווקא בעניין האמור בטענה עניינית של הנאשם, ולא בשמירה על זכות השתיקה, היה מקפיד לרשום את הטענה.

יותר מכך, המדובר בטענת אליבי, שכן שעות אלה כוללות את זמן הפריצה לבית המרקחת. טענה זו לא הועלתה בהזדמנות הראשונה במשפט, שכן מקומה נפקד מכל הישיבות, ההקראה והמקדמיות, שקדמו לשמיעת הראיות. על כן לא רק שאינה הגיונית והינה כבושה, אלא שאף אין מקום לשמוע את הטענה (ראו סעיף 152(ד) לחוק סדר הדין הפלילי).

ביחס לטענתו בדבר נסיבות מעצרו, מסר הנאשם שבהתחלה שני אלה שעצרו אותו עברו אותו בריצה, לאחר כדקה חזרו אליו ושאלו אותו אם ראה אנשים רצים, השיב בשלילה והמשיך ללכת, הם באו אליו עוד פעם ושאלו לפרטיו, וכשענה להם, אחד מהם הפילו ארצה ואז הם היכו אותו. אולם גם לעניין זה גרסתו אינה הגיונית, כפי שיובהר להלן.

ברור מדברי הנאשם, שהשניים היו במרדף, שהרי רצו. ברור אף שהמרדף לא היה אחריו, שכן הוא הלך, והם עברו אותו בריצה. במצב זה ישנן רק שתי אפשרויות. אפשרות אחת, שהסיירים סברו, שהנאשם הוא זה שרדפו אחריו ונמלט מהם, או אז היו עוצרים אותו מייד, ולא עוברים אותו בריצה בהתחלה, חוזרים רק אחרי כדקה, וגם אז מניחים לו. אפשרות שניה, שהסיירים סברו שהנאשם הינו עד ראייה, כפי שעולה מדברי הנאשם ששאלו אותו אם ראה אנשים רצים, ואם כך אז לא היו עוצרים אותו כלל. על רקע זאת טענת הנאשם לפיה נעצר כשהוא מהלך לתומו ברחוב גלוי לעיני הסיירים העסוקים במרדף, אינה יכולה לעמוד.

העולה מן המקובץ הינו שגרסתו של הנאשם בעדותו נדונה לכישלון מוחלט. מדובר בגרסה רצופת פגמי מהימנות, שפורטו בהרחבה אחד לאחד, ומשכך היא שווה כקליפת השום. הגרסה נוגעת לניסיון לסתור את הממצאים מפרשת התביעה, ובכלל זה הסתתרות הנאשם טרם נעצר, פעילות גופנית המתיישבת עם בריחת הפורצים, וזיקה לחפצים מהסוג בהם נעשה שימוש בפריצה. משכך, כאשר קורסת גרסת הנאשם, נותרים אנו עם ממצאים הללו, כשהם איתנים עוד יותר מאשר קודם לעדות.

לכישלון הגרסה משמעות נוספת. הימצאותו של הנאשם, תושב ירושלים, ברעננה המרוחקת מאזור מגוריו, בשעת לילה מאוחרת, ובקרבת מקום זמן לאירוע פריצה, הינה מחשידה מאד לכשעצמה. הנאשם ניסה לספק לכך הסבר תמים בדבר עבודתו בבית סמוך ויציאתו לקנות מזון. הסבר זה נמצא לא מהימן לחלוטין. על רקע זאת, עניין לנו בנאשם אשר כושל בניפוק הסבר תמים להימצאותו בזירת עבירה, ומשכך נחשב כקשור למעשה העבירה שהתבצע.

אמנם הנאשם לא נמצא ממש במקום ביצוע העבירה אלא בקרבת מקום וזמן לביצועה, אך בתנאי מקום וזמן שאינם

מצביעים על מקריות, שהרי המקום בו שהה כמעט היה שומם מאדם באותה עת. על כן הרציונל של החזקה לפיה נוכחות לא מקרית של נאשם בזירת עבירה מהווה ראיה לכאורה לאשמתו (ראו למשל ע"פ 420+421+433/12 סחונצ'יק ואח' נ' מ"י) יפה אף לכאן. על פי חזקה זו, די בדחיית ההסבר של הנאשם לנוכחות בכדי להפוך את החזקה לעובדה, וכך לקשור הנאשם למעשה העבירה, דברים המתקיימים במלוא עוזם בעניינו של הנאשם שבפניי.

בחינת ביסוס כתב האישום

הנה כי כן, קשירתו של הנאשם לאירוע הפריצה נובעת משניים. האחד, ראיות תביעה הקושרות את הנאשם באופן פוזיטיבי לפריצה, כאשר הנאשם לא הציע כל הסבר חליפי לראיות אלה וכשל בניסיונו לסתורן. השני, נוכחותו החשודה בקרבת מקום ביצוע הפריצה, כאשר ההסבר שנתן לנוכחותו נמצא שקרי. אדרבא, כאשר משלבים שני אלה יחדיו, קשירתו של הנאשם לאירוע הופכת ממוצקה לקשיחה ביותר.

ודוק, הקשר של הנאשם לאירוע הינו קשר הנוגע לליבה של האירוע- מעשה הפריצה עצמו. הדבר נלמד מהימצאות מסיכת הסקי והכפפות בסמוך למקום בו הסתתר הנאשם, וכשהם מוסתרים בעצמם, כאשר ברור שהפורצים שנצפו בתוך מבנה קופת החולים עשו שימוש באמצעים שכאלה. אדרבא, כאשר קו ההגנה בו בחר הנאשם לא היה כי הוא קשור לאירוע באופן אחר. משכך, כל המתואר בכתב האישום לגבי מעשי הפורצים במקום תקף לגבי הנאשם.

כאשר במקום נצפו שלושה פורצים, הולכים זה אחר זה בתוך המבנה, וכאשר ברור שהנאשם היה אחד מאלה, הרי שמיניה וביה ברור שהוא והשניים האחרים קשרו קשר לבצע את הפריצה. שהרי כפרפרזה למאמר הנביא עמוס, הילכו שלושה יחדיו (בתוך מבנה שנפרץ) בלתי אם נועדו (לבצע הפריצה)?

ברור כי מספרי המתכת, הפטיש, והלום שנמצאו במקום נועדו לשמש הפורצים ואף שימשו אותם. כל בר דעת מבין שהמדובר בכלי פריצה ושיש קשר בינם לבין שבירת הקיר והנזק למנעול שאותרו במקום (כעולה מהדו"ח ת/15 של השוטר יוסי סיבוני ומעדות העדה מרתה ברנר). אדרבא, נוכח חוות דעת המומחה ת/17, המבהירה שמדובר בכלי פריצה ושמאפשרים פתיחת פתחים בקירות ושבירת/חיתוך מנעולים.

עם זאת, כפי שיפורט להלן, לא ניתן לייחס לנאשם את הנזקים הנטענים לתרופות ולמערכת האזעקה.

אמנם, באמצעות העדה מרי רויטמן שערכה את הדו"חות ת/1, ת/2, הוכיחה התביעה כי הנזקים לתרופות היו כמפורט בכתב האישום (ס' 4 שורה 2 לעובדות). לדברי העדה, התרופות ניזוקו עד כדי אי אפשרות להשתמש בהן, עקב תקלה במקררים שבהם אוחסנו. העדה מרתה ברנר אף ציינה כי בבוקר שלאחר ליל האירוע ראתה שהמקרר היה מנותק מחשמל, מבלי שראתה תקע מנותק.

בנוסף, באמצעות העד חיים בן זקן, שערך את הדו"ח ת/3, הוכיחה התביעה שלמערכת האזעקה נגרמו נזקים בסך של

3,898 ₪. עם זאת התביעה לא הוכיחה באומדן את הנזקים האחרים שנגרמו במקום (למעט התרופות לעיל), כך שסיפת סעיף 4 לעובדות כתב האישום, שהמדברת על אומדן כולל של 9,898 ₪, הוכחה בחסר של 6,000 ₪.

בד בבד, מדברי שלושת עדים אלה לא ברור קשר סיבתי בין מעשה הפריצה לבין הנזקים כולם או חלקם. קשר זה אכן אפשרי, אך אינו בגדר אפשרות יחידה. אדרבא, כאשר מעדויות הסיירים שהגיעו למקום, כמובן לאחר הפריצה, עלה כי בעת הגעתם האזעקה עדיין פעלה, משמע באותה עת מערכת האזעקה היתה תקינה והחשמל לא נותק.

יצוין אף כי מדו"חות שוטרים שבחנו את זירת העבירה (בעיקר השוטר יוסי סיבוני בדו"ח ת/15) לא עלו ממצאים לגבי ניתוק מערכת חשמל או נזק למערכת האזעקה. אמנם בדו"ח ת/9 שנערך על ידי השוטר ירון טולדנו מוזכרות השחתה ותיקון של מערכת האזעקה, אך זאת בעדות שמועה מפי העדה מרתה ברנר, שבעדותה לא דיברה על כך.

במצב דברים זה, לא ניתן לקשור בין הנזקים לתרופות ולמערכת האזעקה לבין מעשה הפריצה, מה עוד שעצם קיומם של חלק מנזקים אלה כלל לא הוכח. עם זאת, נזק למנעול ושבירת קיר פנימי הוכחו כאמור, והינם חלק אינהרנטי ממעשה הפריצה, אם כי לא נאמדו כספית.

כעולה מן המקובץ, כתב האישום הוכח בחלקו העובדתי, למעט סעיף 4 שלו (אמנם הנזקים לתרופות הוכחו, אך לא בקשר סיבתי לפריצה). כן הוכח החלק של הוראות החיקוק, בסייג שעבירת ההיזק בזדון בצוותא הוכחה רק ביחס לנזקים לקיר ולמנעול.

בכפוף לסייגים אלה, מורשע הנאשם בכל המיוחס לו בכתב האישום.

ניתנה היום, 8/7/14, בלשכה, שלא במעמד הצדדים. שימוע לצדדים יהא במועד שנקבע מראש.